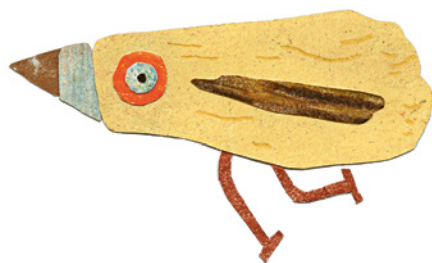

Mary Heylema

Tekeningen in het zand

Met illustraties van Tineke Meirink

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Reuzenklauwen

Het gepruttel komt net boven de branding uit. Loetje laat de stang van zijn volgeladen jutkar los en knijpt zijn ogen samen. Snel stoot hij Kars aan. 'Moet je kijken.'

Verderop bij het waaiduin rijdt een man op een oude brommer hen tegemoet. Zijn grote lijf past er maar net op. Zijn lange benen slierten aan weerszijden van de pruttelende brommer door het zand.

'Hij lijkt wel een reus,' mompelt Kars.

Als de man dichterbij is, horen ze hem zingen:

'Leeg al je zakken!

Een cent voor de zee!

En heb je die niet,

dan geef je er twee.'

Zijn felle ogen fonkelen onder dikke wenkbrauwen.

Vreemd lied, vindt Loetje.

'Wat een handen heeft ie,' fluistert Kars.

'Reuzenklauwen!' huivert Loetje.

'Niet zo hard,' zegt Kars zacht. 'Straks knijpt ie ons fijn met die klauwen.' Hij trekt Loetje mee omlaag, achter de volle jutkar.

Loetje giechelt.

'Ssst!' Kars legt zijn vinger over Loetjes mond.

De man springt van zijn brommer en zet hem tegen een strand-

paal. Hij sjoert zijn gestreepte muts recht, pakt een stuk hout op en gooit het in de bak voorop zijn brommer.

‘Ken jij hem?’ Kars’ stem kriebelt in Loetjes oor.

Loetje schudt zijn hoofd. Hij kent alle mensen uit hun dorp, maar deze man zag hij nooit eerder. Hij bekijkt zijn vale jas en rafelige broekspijpen. Een toerist is het vast niet, toeristen zien er anders uit.

Met een zwaai gooit de man een stuk touw in zijn bak. Zijn lichte ogen turen over het strand. Ziet hij hen niet of wil hij hen niet zien?

Als de lange man weer op zijn brommer springt, schieten zijn dikke wenkbrauwen op en neer. Ieh, net een stel harige rupsen! De man maakt een grote bocht en zigzaggend rijdt hij weg. Zijn grote hand wappert heen en weer. Zwaait hij hun nou gedag of jaagt hij een meeuw weg?

Als vanzelf loopt Loetje de kant op waar de man heen ging.

Aarzelend komt Kars achter hem aan. ‘Straks draait ie zich om.’

‘Gewoon een klein stukje,’ zegt Loetje, terwijl hij zijn kar voorttrekt. Hij maakt zijn stappen extra groot. Samen met Kars durft hij meer.

‘Zag je zijn ogen?’ Kars rilt. ‘Net laserstralen.’

‘Wacht.’ Snel bukt Loetje zich. Er ligt een mooie tak in het zand, dik en prachtig krom.

‘Volgens mij heb je al een miljoen van die takken,’ zegt Kars.

‘Echt niet.’ Loetje hijgt, de wielen van zijn jutkar blijven in het mulle zand steken.

‘Honderd dan,’ zegt Kars. Hij tilt een van de wielen over een wirwar van gekleurd touw en de kar schiet vooruit.

‘Deze is echt heel speciaal.’ Snel veegt Loetje wat wierslierten van de tak. ‘Zie je die rafels bovenaan? Net woeste haren.’ Voorzichtig schuift Loetje zijn gejutte planken, drijfcurken en stukken visnet opzij in zijn kar. De kromme tak past er nog net bij.

Dan grijpt Kars Loetje bij zijn arm.

‘Au! Wat knijp je nou?’ Loetje wrijft over zijn arm.

‘Daar is ie weer!’ Kars wijst naar de duinenrij. De man staat gebukt bij de strandopgang.

‘Wat doet ie?’

‘Geen idee.’

Even later springt de man weer op zijn brommer en rijdt weg, het duinpad in. Als het geluid van de brommer is weggestorven, loopt Loetje de strandopgang op. Kars volgt, een stukje achter hem. Loetje kijkt omlaag en begint te grinniken.

‘De slagboom is weg,’ zegt Kars.

‘Die was toch al een poosje weg?’ zegt Loetje.

‘Echt?’ zegt Kars. ‘En dit dan?’ wijst hij.

‘Dat is nieuw.’ In plaats van de lange paal die het pad afsloot is er een touwtje gespannen. In het midden ervan bungelt een grijze wollen sok. Er zijn twee oogjes en een lachend mondje op getekend. Vrolijk wiebelt hij in de wind.

‘Die man heeft eerst de paal meegenomen,’ zegt Kars. ‘En daarna die sok opgehangen.’

Loetje fronsst zijn voorhoofd. ‘Waarom? Die paal was oud en kapot.’

‘Kweet niet,’ zegt Kars. ‘Maar die sok betekent iets. Misschien is het wel een geheime code.’

‘Van wat?’

‘Iets van boeven of zo,’ zegt Kars. ‘Dat ze afspreken wanneer de kust veilig is.’

Dat vindt Loetje spannend klinken. ‘Zullen we het tegen iemand zeggen?’

Kars schudt zijn hoofd. ‘Dan weet die man dat wij het gezien hebben. Straks komt hij achter ons aan.’

Loetje bijt op zijn lip. Hij vond de man ook best eng. ‘Goed, dan zeggen we niks. Maar als we hem weer tegenkomen, houden we hem in de gaten.’

Meteen steekt Kars zijn hand op. Loetje slaat er hard tegenaan. Ze hebben een geheim, hún geheim.

Op straat nemen ze afscheid.

'Tot morgen!' Kars rent weg.

Trots bekijkt Loetje de jutsels in zijn kar. Ook zijn jaszakken zitten vol met fijne touwtjes, veren en schelpen. Hij was bijna vergeten hoeveel ze gevonden hadden vanmiddag. In gedachten slaat hij de weg in naar zijn huis. Hij was wel meer vergeten vandaag. Meteen friemelen er piekermieren door zijn hoofd: hoe is het straks thuis?

